

126. Sandals kanon.

Ur "Andersson, Pettersson och Lundström av Frans Hodeil.

Valstempo.

En yn-ke-lig vi-sa jag öns-kar att sjun-ga med
an-da, med kraft och med själ och med tung-a med
hjät-ta, med stru-pe, med röst och med ton. Om
en som blev to-kig i San-dals ka-non.

2. Det var just en flicka som bodde på Söder
Och mistat båd' fader och moder och bröder,
För alla va' gångna till himmelens zon,
Precis som åt fanders herr Sandahls kanon.
3. Och flickan på Söder, hon hette Fred-rika
Och plägade ofta i Dagbladet kika.—
En dag var hon inne hos hökar'n i bo'n,
Och då fick hon läsa om Sandahls kanon.
4. Hon läste, att den, som sej ville be-giva
Till Danviken, skulle ett slughuvad bliva,
Om blott man sej ställde och titta från bron
På båten, som sprängdes av Sandahls kanon.
5. Och flickan satt på sej den sötaste minen
Och koftan och kjolen och så krino-linen,
Och sedan till Danviken tog hon mo-tion —
Men såg varken båt eller Sandahls kanon.
6. Si saken var den, att mitt opp uti ståten
Så kom själve f-n och sej satte i båten —
Och folket just därför »i land måste ro'n» —
Sen gävo de tusan herr Sandahls ka-non.
7. När detta var gjort, börja' mängden att hurra.
Och sedan så gick det precis som en snurra
Att bära framåt uti likprocession
Hin häle och båten och Sandahls ka-non.
8. Men flickan, hon stannade vid hos-pitalet —
Det är ju naturligt, när allt var så gale! —
Och ännu så står hon och tittar på bron.
Men slug blir hon aldrig på Sandahls kanon.
9. Och denna här visan en smed haver diktat,
Som uti polisen för »oljud» har pliktat —
För, när han var ute och såg på kanon',
Så var han på kulan — den dumme kalkon'!